

گزارش « سی و یکمین » دورهمی قرآنی در مسجد سیدالشهداء صلوات الله علیه:

(از ساعت ۲۰ تا ۲۱ - شنبه: ۲۲ اردیبهشت ماه ۱۴۰۳)

« پرسش » این جلسه: « نکات و پیام‌های آیه زیر » کدامند؟

ما يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مَنْ رَبِّهِمْ مُحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَ هُمْ يَلْعَبُونَ (انبیاء/۲)

هیچ « یادآوری تازه‌ای » از نزد خدایشان نمی‌آید مگر اینکه در حال بازی آن را می‌شنوند.

نکته اول: آیه « قبل » درباره « همه » مردم است پس این آیه قطعاً مربوط به مردم « هر زمان » است.

نکته دوم: « قرآن » کلام « خالق حکیم » جهان و انسان است، پس فقط او از « انحرافات » قلبی،

ظاهری، علمی، معرفتی، عاطفی، گفتاری، رفتاری و اخلاقی ما خبر دارد و « راه درمان » آنها را می‌داند.

نکته سوم: به خاطر « مضارع » بودن آیه « وَ نَزَّلُ مِنَ الْقُرْآنِ ... » (اسراء/۸۲) و « مضارع » بودن:

« يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ » معلوم می‌شود که « قرآن » مثل « روح » در جوامع بشری « جریان دائمی » دارد.

نکته چهارم: « فعل مضارع » با « لا » منفی می‌شود اما قرآن چند فعل مضارع (مثل: ما يَلْفِظُ، ما يَبْدُلُ،

ما يَعْبُدُونَ، ما يَخْدَعُونَ، ما يشعرون، ما يَعْلَمُهُمْ، ما يَنْبَغِي، ما يَعْبُوا، ما يَعْقِلُهَا، ما يَجْحَدُ، ما يَعْمَرُ، ما يَنْظُرُ،

ما يُجَادِلُ، ما يَتَذَكَّرُ، ما يَسْتَوِي، ما يُلْقَاهَا، ما يُقَالُ، ما يُذْرِكُ، ما يُهْلِكُنَا، ما يَنْطِقُ، ما يَكُونُ، ما يُمَسِّكُهُنَّ،

ما يَعْلَمُ، ما يَذْكُرُونَ، ما يُكذِّبُ، ما يَأْتِيهِمْ) را با « ما » منفی کرده که احتمالاً شامل « امری دائمی » اند.

پیام اول: « حقایق » در هر زمان و مکانی با « بیانی تازه » به « همه مردم »، « یادآوری » می‌شود.

پیام دوم: همانطور که « خون تازه » در بدن انسان « هر لحظه » جریان دارد و « امکان حیات » را

برای بشر فراهم می‌کند، « قرآن » نیز برای « هدایت مردم » با بیانی نو در جامعه « جاری » است.

پیام سوم: « یادآوری‌های هدایت‌کننده تازه » را « همه مردم » دریافت می‌کنند (استَمَعُوهُ)

پیام چهارم: ظاهراً « همه » (یا غالب مردم) نسبت به « هشدارها و تذکرات جدید »، « بی توجه » اند.

پیام پنجم: عَلَتْ « بی توجهی مردم » اینست که آنها با « هر چیزی » (با: اشیاء، الفاظ، اوهام، تخیلات،

با: عناوین و افراد و عشق و عبادات و سیاست و طبیعت، با: آرامش و سلامتی و مصالح و آبروی خود و مردم، با: اخبار،

با: واقعیتها، با: قوانین، با: تاریخ، با: مقدّسات، با: قرآن، با: زندگی دنیا و سعادت آخرت خود، ...) « بازی » می‌کنند.

پیام ششم: « بازی می‌کنند » یعنی: « هیچ کاری » را « عاقلانه » و « مؤمنانه » و « موحدانه »

و برای « تقرب به خالق » و مطابق « تعالیم خالق » انجام نمی‌دهند بلکه اسیر « خودخواهی » اند.

پیام هفتم: « يَلْعَبُونَ » یعنی: در « الفاظ » و در « ظاهر هر چیزی »، « متوقف » شدن. یعنی: با « ۱-

حلوا حلوا گفتن » و « ۲- حلوا پختن » و « ۳- حلوا دیدن » هرگز « دهان انسان »، « شیرین »

و با: « آب دیدن و آب‌بازی کردن و در آب شنا کردن » قطعاً « تشنگی » انسان برطرف نمی‌شود.

پیام هشتم: انسان باید با « حقیقت » هر چیزی « یگانه » شود تا از « خواص » آن چیز بهره‌مند شود.